

Írta: **Benjamín De Hoyos elder**
a Hetvenektől

Szenteknek neveztetni

Milyen áldottak vagyunk, hogy az utolsó napi szentek e közösségéhez tartozhatunk!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, imádkozom, hogy a Szentlélek segítsen átadni üzenetemet.

A különböző cövek-, egyházközségi-, és gyülekezeti konferenciákat látogatva mindig a mélységes öröm érzése tölt el, amikor találkozom az egyház tagjaival. Azokkal, akiket az idők delén és most is szenteknek hívnak. Az a békés és szeretetteljes lelkület, melyet mindig érzek a társaságukban, segít felismernem, hogy Sion egyik cövekében vagyok.

Bár sokuk olyan családokból származik, akik két vagy több nemzedék óta az egyház tagjai, számos új megtérten is találkozom. Őket Pál apostolnak az Efézusbeliekhez intézett szavaival köszöntjük:

„Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek,

Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus” (Efézusbeliek 2:19–20).

Néhány évvel ezelőtt, amikor az egyház közönségkapcsolati részlegében szolgáltam Mexikóban, meghívtak bennünket egy rádióműsorba beszélgetni. A műsor célja az volt, hogy bemutassa a világ különböző vallásait, és beszélgessenek azokról. Kettőnket jelöltek ki, hogy képviseljük

az egyházat, és válaszoljunk a műsorban esetleg feltett kérdésekre. Jó néhány reklámszünet után, hogy rádiós zsargonnal éljek, a műsorvezető a következőket mondta: „Ma este itt van velünk két elder Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházából.” Ezután megállt egy pillanatra, majd azt kérdezte: „Miért ilyen hosszú az egyház neve? Miért nem használnak egy rövidebb, jobban eladható nevet?”

Társammal elmosolyodtunk e nagyszerű kérdésen, majd elmagyaráztuk, hogy az egyház nevét nem ember választotta. A Szabadítótól származik, ezt pedig egy prófétán keresztül

tudatta ezekben az utolsó napokban: „Mert neveztetek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának” (T&Sz 115:4). A műsorvezető azonnal és tiszteletteljesen így reagált: „Akkor mi is örömmel fogjuk mindig így mondani.” Nem emlékszem, hány alkalommal ismételte el az egyház nevének jelentőségét, emlékszem azonban arra a csodás lelkületre, mely akkor volt jelen, amikor nemcsak az egyház nevét magyaráztuk el, hanem azt is, hogy az miként utal az egyháztagokra, az utolsó napi szentekre is.

Az Újszövetségben azt olvashatjuk, hogy Jézus Krisztus egyházának tagjait először Antióchiában neveztek keresztényeknek (lásd Cselekedetek 11:26), egymást azonban szenteknek hívták. Milyen nagy hatással lehetett rájuk, amikor Pál apostol a szentek polgártársainak és Isten házanépének, (lásd Efézusbeliek 2:19), majd pedig „*hivatalos szenteknek*” nevezte őket (Rómabeliek 1:7–7; kiemelés hozzáadva).

Attól függően, hogy az egyháztagok mennyire élnek az evangélium szerint, és mennyire követik a próféták

Argentína, Ushuaia

tanácsait, fokozatosan és akár észrevétlenül megszentelődnek. Az egyház azon szerény tagjai, akik naponta családi imákat tartanak és tanulmányozzák a szentírásokat, családtörténeti kutatást végeznek, valamint idejükből gyakran áldoznak a templomi szolgálatra, szentekké válnak. Ők azok, akik elkötelezték magukat az örökkévaló családok megalapítása mellett. Továbbá ők azok, akik rohanó életükből időt szakítanak azok megmentésére, akik eltávolodtak az egyháztól, és biztatják őket, hogy térjenek vissza és üljenek az Úr asztalához. Ők azok az elderek és nővérek, valamint idősebb házaspárok is, akik válaszolnak az Úr hívására, hogy misszionáriusokként szolgáljanak. Igen, fivéreim és nőtestvéreim, ők olyan mértékben szentté válnak, hogy kialakul bennük az a csodálatos, melengető érzés, melyet jószívűségnek vagy Krisztus tiszta szeretetének hívunk (lásd Moróni 7:42–48).

A szentek, vagyis az egyház tagjai, szenvedés és megpróbáltatás által is megismerik a Szabadítót. Ne feledjük, hogy még Neki is el kellett szenvednie minden dolgot. „És magára veszi a halált, hogy megoldhassa a halál kötelekeit, amelyek népét lekötözik; és magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:12).

Az elmúlt évek során számos ember, köztük saját szentjeink szenvedésének is tanúja voltam. Folyamatosan imádkozunk értük az Úr közbenjárását kérve, hogy hitük ne gyengüljön el, és türelemmel folytathassák útjukat. Nekik ismétljük el a Mormon könyvből Jákób próféta vigasztaló szavait:

„Ó akkor, szeretett testvéreim, jöjjetek az Úrhoz, a Szenthez. Emlékezzetek rá, hogy az ő ösvényei igazlelkűek. Íme, keskeny az út az ember számára,

de egyenes irányban fekszik előtte, és a kapu őrzője Izráel Szentje; és ő nem tart ott szolgát; és nincs másik út, csak a kapun keresztül; mert őt nem lehet félrevezetni, mert Úristen az ő neve.

És aki kopogtat, annak ki fogja nyitni...” (2 Nefi 9:41–42).

Nem számít, milyen körülmények, próbatételek vagy kihívások vesznek körül bennünket, a Jézus Krisztus tanáról és engeszteléséről való tudás lesz erőnk és békénk forrása – igen, testvérek, az a Lélek által nyert belső nyugalom lesz ez, melyet az Úr az Ő hithű szentjeinek ad. E szavakkal biztat bennünket: „Békességemet adom néktek... Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, se ne féljen” (János 14:27).

Sok éve vagyok már tanúja az egyháztagnak hithűségének. Azokról az utolsó napi szentekről beszélek, akik a Mennyei Atyánk tervébe, valamint a Szabadítónk, Jézus Krisztus engesztelésébe vetett hitük által bátran és hatalmas lelkesedéssel győzték le megpróbáltatásaikat és szenvedéseiket, ami pedig állhatatossá tette őket, hogy tovább haladhassanak a megszentelődés egyenes és keskeny ösvényén. Nem tudom szavakkal eléggé

kifejezni a hálámat és csodálatomat azokért a hithű szentekért, akikkel kiváltságomban áll együtt dolgozni.

Bár az evangéliumról való tudásunk lehet, nem annyira elmélyült, mint az annak igaz voltáról való bizonyosságunk, ha az Úrba vetjük bizalmunkat, minden nehézségünkben, próbatételünkben és szenvedésünkben támogatásra lelünk (lásd Alma 36:3). Az Úr az Ő szentjeinek adott ezen ígérete nem jelenti azt, hogy felmentést kapunk a szenvedések és próbatételek alól, azt viszont igen, hogy azokat képesek leszünk átvészelni, és tudjuk, hogy mindezt az Úr teszi lehetővé.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, milyen áldottak vagyunk, hogy az utolsó napi szentek e közösségéhez tartozhatunk! Mennyire áldottak vagyunk, hogy a Szabadítóról való bizonyosságunk ott található a múlt és a jelen prófétáinak bizonyosságai mellett.

Bizonyágomat teszem arról, hogy az Úr, Izráel Szentje él, és hogy Ő az egyházát, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát szeretetnek Jézus Krisztus Egyházát szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök által vezeti. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■